

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **S. S.**, proti žalované: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2014, č.j. MV-17967-4/SO-2014,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 12. 2013, č.j. OAM-80734-22/DP-2011, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě, podané dne 8. 11. 2011 dle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že její žádost měla být meritorně projednána, neboť netrpěla podstatnými vadami.

Namítala nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro podstatné porušení procesních předpisů. Správním orgánům vytkla nesprávné překvalifikování její žádosti o

vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání dle § 45 zákona o pobytu cizinců na žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – výkonný manažer – účast v právnické osobě. Dle § 41 odst. 2 správního řádu lze změnu obsahu podání povolit pouze do uplynutí jednoho roku od učinění podání. Žalobkyně podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dne 8. 11. 2011 a bylo o ní rozhodnuto až dne 2. 7. 2013, tedy více jak jeden a půl roku od podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Na nesprávnost postupu nemohlo mít dle žalobkyně vliv, že k povolení změny obsahu podání došlo na základě její žádosti.

Žalobkyně nesouhlasila s tím, že byla povinna dle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců předkládat potvrzení o tom, že není plátcem daně a tudíž daňovým subjektem, když tato skutečnost vyplývá přímo ze zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Žalobkyně totiž jako jednatelka pobírá odměnu od společnosti PIRHOS GROUP s.r.o., která je jejím zaměstnavatelem a zároveň plátcem daně a daňovým subjektem dle § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů. Dovodila, že předložením potvrzení o tom, že PIRHOS GROUP s.r.o. nemá žádné daňové nedoplatky, bylo zároveň potvrzeno, že žalobkyně není plátcem daně a ani daňovým subjektem. Jestliže správní orgány přesto požadovaly po žalobkyni doklad, že není daňovým subjektem, postupovaly v rozporu s dosavadní praxí a s § 2 odst. 1 a 4 a § 3 správního řádu. Správní orgány zároveň měly zkoumat, jestli nejsou dány důvody pro upuštění od předložení jmenovaného dokladu, případně si měly opatřit tento podklad samy dle § 50 odst. 2 věty první správního řádu. Uvedená vada měla dle žalobkyně vliv na správnost rozhodnutí a založila jejich nepřezkoumatelnost.

Poukázala na to, že správní orgán I. stupně měl žalobkyni umožnit vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a zhodnotit dopad rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.

V obecné rovině namítala, že správní orgány nehodnotily věc objektivně.

Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12. 2. 2015 odmítla veškeré žalobní námitky a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí splňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož je v něm podrobně popsáno, z jakých podkladů správní orgány vycházely a k jakým závěrům dospěly. Správní orgány zároveň nebyly povinny umožnit žalobkyni vyjádřit se k podkladům dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť v dané věci nebylo rozhodováno meritorně.

Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

Žalobkyně v replice ze dne 25. 2. 2015 poukázala na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s tím, že na základě tohoto speciálního zákonného ustanovení měly správní orgány ve věci meritorně rozhodnout, přestože ke své žádosti nedoložila veškeré doklady.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání/účast v právnické osobě od 1. 12. 2009 do 30. 11. 2011.

Dne 8. 11. 2011 podala žalobkyně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.

Dne 27. 3. 2012 požádala žalobkyně o změnu obsahu podání dle § 41 odst. 3 správního řádu tak, že namísto vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání žádala o prodloužení stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání/účast v právnické osobě.

Usnesením ze dne 2. 7. 2013, č.j. OAM-80734-13/DP-2011 správní orgán I. stupně podle § 41 odst. 8 správního řádu povolil změnu obsahu žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR vedené pod č.j. OAM-80734/DP-2011. Usnesení obsahovalo poučení o možnosti podání opravného prostředku.

Dne 30. 7. 2013 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k odstranění vad žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu. Správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni mimo jiné k předložení potvrzení finančního úřadu o nedoplatcích žalobkyně. Ve výzvě konstatoval, že žalobkyně je povinna předložit potvrzení příslušného úřadu o tom, že nemá jako fyzická osoba vymahatelné nedoplatky včetně penále, a není-li daňovým subjektem, je povinna předložit doklad vydaný finančním úřadem potvrzující tuto skutečnost. Součástí výzvy bylo poučení, že neodstraní-li žalobkyně vady žádosti, bude řízení zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Dne 1. 10. 2013 vyzval správní orgán I. stupně žalobkyni k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně se s podklady pro rozhodnutí seznámila dne 12. 11. 2013, což vyplývá z protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 12. 11. 2013.

Usnesením ze dne 18. 12. 2013, č.j. OAM-80734-22/DP-2011 správní orgán I. stupně řízení o žádosti žalobkyně ze dne 8. 11. 2011 zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně nedoložila potvrzení finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, které je povinnou náležitostí žádosti dle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přestože byla k jeho doložení vyzvána výzvou ze dne 30. 7. 2013, v níž byla poučena o následcích neodstranění podstatných vad žádosti. Žalobkyně ve stanovené lhůtě potvrzení nedoložila, tedy neodstranila podstatnou vadu žádosti, a proto správní orgán I. stupně řízení zastavil.

Proti usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 18. 12. 2013 podala žalobkyně odvolání, ke kterému přiložila potvrzení finančního úřadu ze dne 22. 1. 2014, že není evidována jako daňový subjekt.

O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná dne 27. 11. 2014 žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění shrnula průběh řízení před správním orgánem I. stupně a ztotožnila se s jeho závěry. Zároveň žalovaná konstatovala, že s ohledem na zásadu koncentrace nemohla přihlédnout k dodatečně doloženému potvrzení finančního úřadu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 41 odst. 2 správního řádu požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.

Podle § 41 odst. 8 správního řádu požádat o povolení změny obsahu podání účastník může pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.

Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

Podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost.

Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Žalobkyně předně namítala, že správní orgán I. stupně nezákonně v rozporu s § 41 odst. 2 a 8 správního řádu povolil změnu její původní žádosti. Soud předně konstatuje, že za situace, kdy žalobkyně sama požádala správní orgán I. stupně o změnu obsahu žádosti a správní orgán plně její žádosti vyhověl, vyznívá její námitka nezákonného povolení změny žádosti značně účelově. Dále soud uvádí, že správní řízení bylo zahájeno na žádost žalobkyně, tudíž žalobkyně byla tzv. *dominus litis*, pánem sporu. Tedy záleželo pouze na vůli žalobkyně, jak vymezí a jakým způsobem bude disponovat s předmětem řízení. Žalobkyně nespороvala, že podala žádost o změnu obsahu podání ze dne 27. 3. 2012, kterou odůvodnila tím, že jí nebylo vydáno potřebné pracovní povolení. Žalobkyně požadovala v žádosti ze dne 27. 3. 2012 změnu původní žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu *za účelem zaměstnání* na žádost o prodloužení průkazu povolení k dlouhodobému pobytu *za účelem podnikání/účast v právnické osobě*. Je tedy zřejmé, že obě žádosti byly založeny na zcela jiných skutečnostech a podkladech, jednalo se tak o nahrazení dosavadního obsahu žádosti obsahem novým, proto správní orgán správně postupoval dle § 41 odst. 8 správního řádu a o změně žádosti žalobkyně rozhodl usnesením. Žalobkyně výslovně namítala rozpor tohoto usnesení s § 41 odst. 2 správního řádu pro jeho opožděnost. Dle názoru soudu je obsahem uvedeného zákonného ustanovení stanovení tzv. subjektivní – patnáctidenní a objektivní – roční lhůty pro podání žádosti o změnu obsahu podání (srov. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 950, ISBN 978-80-7400-607-4). Rozhodně v něm není stanovena správním orgánům lhůta, během níž jsou povinny rozhodnout o změně návrhu. Tedy dané ustanovení neupravuje lhůty ve vztahu ke správním orgánům, nýbrž naopak ve vztahu k účastníkům, kteří o změnu obsahu podání žádají. Není proto podstatné, kdy o žádosti rozhodl správní orgán, ale zda byla žádost podána v zákonem stanovené patnáctidenní subjektivní lhůtě a současně roční objektivní lhůtě. Soud tak neshledal pochybení v tom, že správní orgán I. stupně usnesením ze dne 2. 7. 2013 povolil změnu obsahu podání. Navíc pokud žalobkyně s tímto postupem správního orgánu nesouhlasila, byla oprávněna proti němu podat opravný prostředek, což neučinila. Soud tak námitku žalobkyně posoudil jako zcela nedůvodnou.

Soud rovněž nesdílí námitku žalobkyně, že nebyla povinna předložit potvrzení finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, neboť přímo z § 6 odst. 1 písm. c) bod 1 ve spojení s § 6 odst. 2 zákona o daních z příjmů vyplývá skutečnost, že plátcem daně a tudíž daňovým subjektem není. Skutečnost, že žalobkyně jako jednatelka dostává od společnosti odměnu, bez dalšího neznamená, že není daňovým subjektem. Žalobkyně totiž může mít i jiné příjmy, ze kterých bude povinna odvést daň. Za klíčové však soud považuje, že žalobkyně byla povinna ke své žádosti předložit veškeré náležitosti, které jsou vypočteny v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Tedy podle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců měla předložit potvrzení finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky a není-li daňovým subjektem, byla povinna předložit doklad finančního úřadu potvrzující takovou skutečnost. Zákon o pobytu cizinců totiž zcela jednoznačně stanoví, že i v případech, kdy cizinec není daňovým subjektem, musí o tom předložit potvrzení finančního úřadu.

Žalobkyně nepředložila potvrzení finančního úřadu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ačkoli k tomu byla vyzvána správním orgánem I. stupně výzvou ze dne 30. 7. 2013. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č.j. 2 Azs 76/2015-24, jehož právní věta zní: „*Jestliže cizinec, ač správním orgánem řádně vyzván, nepředloží k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doklady požadované § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a v tomto ohledu zůstane zcela nečinný, správní orgán řízení o žádosti zastaví podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.*“

V dané věci byla žalobkyně ve výzvě ze dne 30. 7. 2013 náležitě poučena o následcích neodstranění vad žádosti. Vzhledem k tomu, že nedoložila zákonem stanovené náležitosti dle § 46 odst. 7 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jednalo se bezesporu podstatnou vadou žádosti, která bránila pokračování v řízení. Správní orgán I. stupně tak postupoval zcela správně dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, když řízení o žádosti žalobkyně zastavil. Soud podotýká, že bez doložení výše uvedených náležitostí nebylo možné žádost obsahově posoudit a věc tak meritorně rozhodnout (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č.j. 7 Azs 99/2016-36). Soud zároveň neshledal v uvedeném postupu správního orgánu I. stupně jakékoli procesní chyby, které by mohly zapříčinit nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, jak žalobkyně namítala.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že správní orgány svým postupem porušily § 50 odst. 2 správního řádu. Správní orgány nebyly v daném řízení povinny za žalobkyni obstarávat listiny, neboť náležitosti uvedené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, byla k žádosti povinna předložit právě žalobkyně.

Dále žalobkyně v žalobě uplatnila i zcela nekonkrétní námitky, když toliko uvedla, že správní orgány porušily zásady objektivního hodnocení; základní zásady obsažené v § 2 odst. 1, 4 a § 3 správního řádu; v postupu správních orgánů spatřovala rozpor s již zavedenou praxí. Přičemž tyto námitky nikterak blíže nespecifikovala a nevyplývá z nich jaká konkrétní porušení v napadeném rozhodnutí či v řízení jemu předcházejícím spatřuje, proto soud rovněž pouze v obecné rovině konstatuje, že v dané věci neshledal žalobkyní vytýkaná pochybení.

Dále soud k námitce žalobkyně spočívající v nesprávném postupu správního orgánu I. stupně, který měl na věc aplikovat § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, uvádí, že uvedené ustanovení dopadá na zcela odlišnou situaci, a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č.j. 2 Azs 76/2015-24, ve kterém uvedl následující: „[29] *Ve správním řízení vyšlo najevo, že žalobce zákonem požadované doklady k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředložil. Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. ...*

[30] Nejvyšší správní soud v kontextu shora uvedeného shledal též nesprávným závěr krajského soudu, že zákon o pobytu cizinců obsahuje pro danou situaci vlastní speciální právní úpravu v § 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 tohoto zákona. Jak již bylo konstatováno, správní orgán I. stupně se v daném případě nemohl zabývat, ať už formálně či materiálně, podklady k předmětné žádosti žalobce, neboť tyto nebyly vůbec předloženy. Za této situace tudíž nemohl meritorně posuzovat skutečnosti, zda žádost z obsahového hlediska splňuje zákonem požadované předpoklady a případně ji zamítnout ve smyslu § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Aplikace tohoto ustanovení by totiž byla na místě až v případě, když by žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil určité doklady, jimiž by podle svého přesvědčení prokazoval skutečnosti, k jejichž doložení byl vyzván, avšak správní orgán I. stupně by následně vyhodnotil, že tyto doklady nesplňují podmínky pro vyhovění předmětné žádosti.“.

Citované závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávaný případ. Jak již soud uvedl výš, žalobkyně nepředložila veškeré zákonem požadované náležitosti žádosti, proto ji správní orgány nemohly meritorně posuzovat a případně zamítnout dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Námitka žalobkyně proto není důvodná.

Soud námitku žalobkyně, že ji správní orgán I. stupně neumožnil vyjádřit se k podkladům, má za ryze účelovou a nedůvodnou. Ze správního spisu totiž vyplývá, že žalobkyně byla dne 1. 10. 2013 vyzvána správním orgánem I. stupně k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně zároveň tohoto práva využila, když se s podklady pro rozhodnutí seznámila dne 12. 11. 2013.

Dále žalobkyně v žalobě toliko v obecné rovině nesouhlasila s absencí úvah správních orgánů o posuzování dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života, tedy úvah o přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: *„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“*. Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozhodnutí konstatoval, že *„Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“* V bodě [24] rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí *„Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně příkazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).“* A zároveň v bodě [28] rozhodnutí Nejvyšší správní soud vypočetl dva konkrétní případy, u nichž se přiměřenost rozhodnutí posuzuje *„U rozhodnutí o vyhoštění to bylo stanoveno v § 119a odst. 2 a v § 120 odst. 3 (nyní jde o § 120 odst. 4). Čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES se zabývá zamítnutím přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tomu v českém právním řádu odpovídá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. e) do 31. 10. 2010], nebo z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie [§ 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. f) do 31. 10. 2010]. Zmíněná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je možno vydat jen „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, jak vyplývá z § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (bylo tomu tak i ke dni 31. 12. 2010).“* (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33).

Dále soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017 č.j. 10 Azs 206/2016- 48, v jehož v části III. D., bodě [41] je uvedeno následující: *„Judikatura*

specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41, bod 22). V obdobné kauze, jako je nyní posuzovaná věc, zdejší soud dovodil, že „to byl totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Správní orgány ani krajský soud se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti (srov. bod [23]). Proto nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“.

Soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu konstatuje, že v dané věci žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Nastane-li jakákoli skutečnost předvídaná v § 66 odst. 1 správního řádu, správní orgány jsou povinny o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha správních orgánů o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobkyně tak nebyla na místě, jelikož správní orgány nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit. Naopak provedení úvahy správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí v dané věci by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení. Tedy v případě rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, není příslušnými zákonnými ustanoveními stanovena správním orgánům povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života účastníka. Soud tak posoudil námitku žalobkyně týkající se absence posouzení zásahu rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života správními orgány jako nedůvodnou.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. prosince 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.